

Иван Вазов

Сбогом на Витош планина

(Посвещавам на г-да Ш-ци в София)

О! Дайте ми горите височайши!

Лорд Байрон

Сбогом, прощавай, Витоше моя,
песен подирня теб песнопоя;
сбогом ти казвам, че е настала
зарад нас двама тежка раздяла.

Ние се, горо, с тебе сближихме,
тайни си мъки ний поверихме:
аз ти ги казвах с пламенна дума,
ти ги мълвеше с твоята шума!

Ази ще ида в родни полени,
тамо, де цъфнат ружи засмени,
дето се Стара планина вдига
и със глава си облаци стига.

Как ми е мила, как е тя славна!
Как се изправя дива и гнявна!
Бий ми сърцето пак да я видъ,
сбогом, прощавай! Тамо ще идъ!

Тя е душа ми сявга пленила,
с спомени сладки, с възторг кърмила,
аз ща и носа в нейни дъбрави
поклон от тебе и много здравье.

Аз ща и кажа с думи жаловни

твоите мисли, грижи отровни,
нека ги чуе, нека ги знае,
чужда не е ти, твоя сестра е.

Радости нямаш, нито веселья!...
Нека скръбта ти поне споделя,
колчем и ветрец листи полюшни,
тя ще въздиша, тя ще я шушни!

Тя е кат тебе веч побеляла,
страшни прилуки е преживяла,
може би скърби що са да знае
и като тебе скритом ридае!

Тъй, ако нужда друг път добиеш
твоята жалост ней да откриеш,
орли из твойте викай пустии
и по них, горо, глас изпрати и.

Нека над нея жално се вият,
криле широки гневно да бият,
тя, кат ги види, ще се досети,
че те и носат вести проклети!

Тя ще тогава да потрепери,
ще се навъси и начумери,
буря ужасна там ще подкачи
и ведно с тебе тя ще заплачи.

Тъй ще олекнат ядове скришни,
като с нас плачат нашите ближни,
тъй се пренасят тежки теглила,
сбогом, прощавай, Витоше мила!

Чепени, 15 август 1875

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Преслав Марков

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8443>]